

Върховен
Административен
Съд

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 6763

София, 22.06.2023 г.

Върховният административен съд на Република България - Второ отделение, в закрито заседание в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА СОЛАКОВА

ЧЛЕНОВЕ: МАРИЕТА МИЛЕВА

БРАНИМИРА МИТУШЕВА

при секретар

и с участието

на прокурора

изслуша докладваното

от съдията

БРАНИМИРА МИТУШЕВА

по административно дело № 5766 / 2023 г.

Производството е по чл. 229 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по частна жалба на [REDACTED] от гр. Пловдив, подадена чрез процесуалния представител адв. [REDACTED] срещу определение № 244 от 16.02.2023 г., постановено по адм. дело № 414/2021 г. по описа на Административен съд – Пазарджик, с което е оставена без разглеждане жалбата й срещу разрешение за строеж № 36/22.12.2020 г. на главния архитект на Община Брацигово и е прекратено производството по делото, както и по частна жалба на [REDACTED] от гр. Пловдив, подадена чрез процесуалния представител адв. Проданова, срещу определение № 540 от 19.04.2023 г., постановено по адм. дело № 414/2021 г. по описа на Административен съд – Пазарджик, с което е оставено без уважение искането й за изменение на определение № 244 от 16.02.2023 г., постановено по адм. дело № 414/2021 г. по описа на Административен съд – Пазарджик, в частта на разноските.

В частната жалба срещу прекратителното определение се поддържат оплаквания за неправилност на определението. Излагат се съображения, че съдът неправилно е приел, че жалбоподателят не е заинтересовано лице по смисъла на чл. 149, ал. 2, т. 1 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/, тъй като УПИ VI – „за индивидуален вилен комплекс“, кв. 2 по плана на летовището „Васил Петлешков“, Община Брацигово, за който е издадено процесното разрешение за строеж, не представлява голям урегулиран поземлен имот по смисъла на чл. 22, ал. 1 от ЗУТ. Претендира се отмяна на обжалваното определение и връщане на делото за продължаване на съдопроизводствените действия.

В частната жалба срещу определението по чл. 248 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, се поддържат оплаквания за неправилност на определението. Претендира се отмяна на обжалваното определение и вместо него постановяване на друго, с което се измени прекратителното определение в частта за разноските, като на 3. Добрева се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 1 250 лева. Претендира се присъждане и на разноски по делото за настоящата инстанция.

Ответникът – главен архитект на Община Брацигово, чрез процесуалния си представител юрк. Славов, в приложен по делото писмен отговор изразява становище за неоснователност на частната жалба.

Ответникът – 3. Добрева, чрез процесуалните си представители адв. Атанасов и адв. Ангелов, в приложен по делото писмен отговор изразява становище за неоснователност на частните жалби, както и претендира присъждане на разноски за касационната инстанция.

Върховният административен съд, второ отделение, като взе предвид, че частните жалби са подадени в срока по чл. 230 от АПК и от надлежна страна, намира същите за процесуално допустими, а разгледани по същество – основателни.

I. По оспорването на определение № 244 от 16.02.2023 г., постановено по адм. дело № 414/2021 г. по описа на Административен съд – Пазарджик:

За да постанови оспореното определение Административен съд – Пазарджик е приел, че [REDACTED], в качеството си на собственик на вилна сграда № 126, разположена в УПИ VI – „за индивидуален вилен комплекс“, кв. 2 по плана на летовището „Васил Петлешков“, Община Брацигово, но не и на земята, върху която е построена сградата, не попада в кръга на заинтересованите лица по чл. 149, ал. 2, т. 1 от ЗУТ и няма правен интерес от оспорването. Съдът е приел още, позовавайки се на заключението на вещите лица по част от приетите по делото съдебно-технически експертизи, че УПИ VI, в който е разположена вилната сграда, по отношение на която е издадено процесното разрешение за строеж, представлява голям УПИ по смисъла на чл. 22, ал. 1 от ЗУТ, поради и което активно процесуално легитимирани да оспорват това разрешение за строеж са само собственикът на земята и възложителят, каквито безспорно жалбоподателката не е.

Така постановеното определение е неправилно.

Допустимостта на съдебното производство по оспорване законосъобразността на индивидуален административен акт е обвързана съгласно чл. 147, ал. 1 от АПК с наличието на правен интерес за жалбоподателя, който в конкретния случай по отношение на разрешенията за строеж произтича от попадането му в кръга на лицата, очертан изрично от специалната норма на чл. 149, ал. 2 от ЗУТ. Тази разпоредба изчерпателно определя кръга на заинтересуваните лица в производството по издаване на разрешение за строеж, като обединяващ признак за принадлежността към него при всички хипотези по т. 1 – т. 4 на нормата е титулярството на право на собственост или ограничено вещно право върху определен поземлен имот, сграда или обект в нея. Съгласно чл. 149, ал. 2, т. 1 от ЗУТ заинтересувани лица в случаите на нов строеж, пристрояване или надстрояване на заварен строеж са възложителят, собствениците и носителите на ограничени вещни права в поземления имот, лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на специален закон, а в случаите на строежи в квартали и имоти по чл. 22, ал. 1 - възложителят и собственикът на земята.

В конкретния случай от приложените по делото писмени доказателства безспорно се установява, че жалбоподателката [REDACTED] е заинтересовано лице по смисъла на чл. 149, ал. 2, т. 1 от ЗУТ и за същата е налице правен интерес от оспорване на разрешение за строеж № 36/22.12.2020 г., издадено от главния архитект на Община Брацигово, обратно на приетото от административния съд. Не е спорно по делото, че с цитираното разрешение за строеж се засяга УПИ VI – „за индивидуален вилен комплекс“, кв. 2 по плана на летовището „Васил Петлешков“, Община Брацигово, в който имот освен вилна сграда № 130, предмет на разрешението за строеж, попада и вилна сграда № 126, собственост на жалбоподателката. Видно от разрешението за строеж, с него се разрешава на 3. Добрева изграждането на строеж

„Пристройка и надстройка на съществуваща вилна сграда № 130“, находяща се в кв. 2 по регулационния план на летовище „Васил Петлешков“, Община Брацигово. От приетите по делото писмени доказателства, в това число и съдебно-технически експертизи, се установява също така, че в УПИ VI – „за индивидуален вилен комплекс“, общинска собственост, по сега действащия кадастрален и регулационен план на летовището „Васил Петлешков“, одобрен със заповед № 86/28.01.1988 г., са изградени няколко сгради от основно застрояване с рекреационно предназначение, като разположението на сградите е разрешено и предвидено в плана като свободно стоящо ниско застрояване. С оглед на това и доколкото частната жалбоподателка се легитимира като носител на ограничено вещно право /суперфициарен собственик на вилна сграда № 126/ по отношение на УПИ VI, кв. 2, в което се разрешава изграждането на строеж „Пристройка и надстройка на съществуваща вилна сграда № 130“ с процесното разрешение за строеж, то безспорно същата е лице, разполагащо с право на жалба и активно легитимирано да оспори това разрешение за строеж в хипотезата на чл. 149, ал. 2, т. 1, предл. първо от ЗУТ.

Неправилно в случая първоинстанционният съд приема, че жалбоподателката не е заинтересовано лице по чл. 149, ал. 2, т. 1 от ЗУТ, тъй като УПИ VI, кв. 2, представлява голям УПИ по смисъла на чл. 22, ал. 1 от ЗУТ. Законът не дава легално определение за голям урегулиран поземлен имот, поради което съдържанието му следва да бъде изведено по тълкувателен път. Съгласно чл. 22, ал. 1 от ЗУТ в квартали и в големи урегулирани поземлени имоти застрояването може да бъде комплексно с разполагане на групи от сгради с различно предназначение, свободно стоящи или свързани. По аргумент от чл. 22, ал. 1 от ЗУТ настоящият състав приема, че голям урегулиран поземлен имот по смисъла на тази норма, както и на чл. 149, ал. 2, т. 1, предл. второ от ЗУТ, е такъв, в който може да се извърши комплексно застрояване. Съгласно §5, т. 23 от ДР на ЗУТ „комплексно“ е застрояването в големи урегулирани поземлени имоти на групи от сгради, които се разполагат свободно стоящи или допреди една до друга. От цитираните норми следва, че тези имоти, с оглед своята големина, предполагат разположение на множество сгради, но с различно предназначение - жилищни, обществено обслужване и т. н., като разположените в тях сгради могат да бъдат, както свободно, така и свързано ситуирани. Доколкото обаче по делото се установява, че в УПИ VI – „за индивидуален вилен комплекс“, кв. 2, е предвидено застрояване само с вилни сгради, т. е. сгради с еднакво предназначение, то съдът намира, че от това следва, че този имот не е такъв по смисъла на чл. 22, ал. 1 от ЗУТ. С оглед и на това в процесния случай при оспорването на разрешение за строеж № 36/22.12.2020 г., издадено от главния архитект на Община Брацигово, не е приложимо ограничението на кръга от заинтересованите лица по чл. 149, ал. 2, т. 1, предл. второ от ЗУТ.

Предвид изложеното определението следва да се отмени като неправилно, делото да се върне на Административен съд – Пазарджик за продължаване на съдопроизводствените действия по жалбата на [REDACTED].

II. По оспорването на определение № 540 от 19.04.2023 г., постановено по адм. дело № 414/2021 г. по описа на Административен съд – Пазарджик:

За да постанови оспорваното определение съдът е приел, че искането на [REDACTED] за изменение на определение № 244 от 16.02.2023 г., постановено по адм. дело № 414/2021 г. по описа на Административен съд – Пазарджик, в частта за разноските, е неоснователно, тъй като присъденият адвокатски хонорар в размер на 2 160 лева за заинтересованата страна не е прекомерен и съответства на фактическата и правна сложност на делото, по което са провеждани множество съдебни заседания и са изслушани няколко съдебно-технически експертиза при процесуална активност на процесуалния представител на заинтересованата страна.

Така постановеното определение също следва да бъде отменено, доколкото се отменя като неправилно прекратителното определение и се възстановява висющността на производството по адм. дело № 414/2021 г. по описа на Административен съд - Пазарджик.

По отношение разноските, претендирани в настоящото производство, приложима е разпоредбата на чл. 226, ал. 3 АПК, във връзка с чл. 236 АПК, поради което разноски не следва да се присъждат от този съд и на този етап от съдебното производство.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ във връзка с чл. 236 от АПК, Върховният административен съд, състав на Второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 244 от 16.02.2023 г. и определение № 540 от 19.04.2023 г., постановени по адм. дело № 414/2021 г. по описа на Административен съд – Пазарджик.

ВРЪЩА делото на същия съд и състав за продължаване на съдопроизводствените действия.

Определението е окончателно.

Вярно с оригинала,

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ ГАЛИНА СОЛАКОВА

секретар:

ЧЛЕНОВЕ: /п/ МАРИЕТА МИЛЕВА

/п/ БРАНИМИРА
МИТУШЕВА